

12. Cesta modlitby (KKC, čl. 2663 - 2672)

Jazyk modlitby

Katolická církev nám předkládá slova, texty a nápěvy písní, gesta při modlitbě, výtvarné projevy, tvary křížů adt., nabízí nám různé cesty modlitby.

Tyto cesty musí vždy směřovat k Ježíši.

V rámci této tradice musíme každý hledat svůj vlastní jazyk modlitby, svoji vlastní cestu.

Cesta modlitby

směřuje k **Bohu Otci**

skrze Syna: Ježíše Krista – který je cesta
v Duchu Svatém - který nás po této cestě vede.

Tato cesta modlitby má být živena:

Božím slovem

a slavením liturgie.

**V Ježíšově jménu naše modlitby docházejí
do srdce Otce.**

Vzývání jména Ježíš

„Pane, Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou, hříšným.“

„Ježíši, smiluj se nade mnou.“

“Pane Ježíši.”

„Ježíš.“

Duch Svatý při modlitbě

O náplni modlitby rozhodujeme svým srdcem a myslí a uskutečňujeme ji skrze svou vůli.

Samotnou modlitbu však vede Duch Svatý.

On nás k ní přitahuje.

On naši modlitbu naplňuje.

Smysl modlitby

Z preface ze slavnosti Ducha Svatého: *Otče, tys o letnicích dovršil dílo našeho vykoupení a těm, kteří se v Kristu stali tvými syny a dcerami, sesíláš svého Svatého Ducha. V něm dáváš své církvi život, v něm tě lidé nacházejí, v něm tě vyznávají všechny národy a jazyky. A tak se ve světě šíří radost ze vzkříšení.*

= smyslem každé osobní modlitby je, aby se ve mně rozšířila **radost ze vzkříšení**.

Ve křtu jsme se stali bratry a sestrami Ježíšovými a dětmi Božími. A on nám sesílá svého Svatého Ducha a umožňuje nám díky tomuto Duchu Svatému, abychom měli plnost života. A právě skrze tohoto Ducha můžeme objevovat krásu Ježíšovu. To je to nadšení pro církev, to je to nadšení pro Krista.

Obsah modlitby je prubířským kamenem víry.

Modlitba není nějakým zařikávacím rituálem

(před střelou na branku),

ale stává se skutečnou a intimní komunikací s Bohem.

Je dialogem lásky, na jehož konci by ve mně mělo zarezonovat: „*Neboj se, já jsem s tebou, nestarej se, já jsem tvůj Bůh, já ti pomáhám, já tě chráním.*”